

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (DG HR) Komisji z dnia 12 października 2018 r. (Ares(2018)5241886 – 12/10/2018) dotyczącej przeniesienia z urzędu wnioskodawcy i decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (DG HR) Komisji z dnia 29 października 2018 r. (Ares(2018)5529220 – 29/10/2018) w przedmiocie powrotu do siedziby.

Sentencja

- 1) *Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.*
- 2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2018 r. – Polska / Komisja**(Sprawa T-703/18)**

(2019/C 54/36)

*Język postępowania: polski***Strony**

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 września 2018 r. nakładającej zobowiązanie do realizacji działań i zaleceń zawartych w ostatecznym sprawozdaniu z audytu, w części dotyczącej zalecenia 04.01 pkt g) w przedmiocie nałożenia korekt finansowych na wydatki dotyczące podatku VAT związane z przypadkami, w których uczestnicy otrzymujący pomoc byli płatnikami podatku VAT i w rezultacie mogli odzyskać podatek VAT, lecz tego nie uczynili, w projektach realizowanych w ramach wszystkich programów operacyjnych współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, dla których wydatki zostały zadeklarowane do refundacji przez Komisję Europejską,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 65 ust. 2 i art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013⁽¹⁾ w związku z art. 2 pkt 10 tego rozporządzenia poprzez ich nieprawidłową interpretację i błędne uznanie, że do ostatecznych odbiorców pomocy ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego ma zastosowanie art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013, pomimo że nie są oni beneficjentami w rozumieniu art. 2 pkt 10 tego rozporządzenia.

W ramach tego zarzutu Rzeczpospolita Polska wykazuje, że zgodnie z ogólną zasadą kwalifikowalności wydatków w projektach Europejskiego Funduszu Społecznego, określonej w art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 1303/2013, wymogi kwalifikowalności wydatków wynikające z art. 69 tego rozporządzenia należą do sfery obowiązków beneficjenta realizującego projekt.

Zdaniem strony skarżącej art. 2 pkt 10 rozporządzenia nr 1303/2013 w sposób jednoznaczny pozostawia państwowym członkowskim możliwość wyboru, w przypadku pomocy o wartości poniżej 200 000 EUR, czy za beneficjenta uznaje podmiot, który otrzymuje pomoc, czy też podmiot, który udziela takiej pomocy.

W obecnej sprawie, zgodnie z wyborem władz polskich, beneficjentem jest podmiot udzielający wsparcia, nie zaś podmiot je otrzymujący. Ostateczni odbiorcy pomocy nie są beneficjentami, a więc według strony skarżącej nie ma do nich zastosowania art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013.

Rzeczpospolita Polska podnosi ponadto, że w obecnej sprawie przyznanie statusu beneficjenta podmiotom otrzymującym wsparcie – którymi są osoby bezrobotne – wiązałoby się z nałożeniem na nie wielu obowiązków związanych z rozliczaniem otrzymanego wsparcia, sprawozdawczością na temat postępów realizacji projektu, kontrolami projektu oraz uzupełnianiem danych w systemach informatycznych dedykowanych do obsługi wdrażania programów operacyjnych. Rozwiązanie takie uniemożliwiłoby osiągnięcie celów rozporządzenia nr 1303/2013.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Tilly-Sabco/Rada i Komisja

(Sprawa T-707/18)

(2019/C 54/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: R. Milchior i S. Charbonnel, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR (Dz.U. 2018, L 239, s. 1);

w związku z tym,

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR;

— tytułem żądania głównego stwierdzenie odpowiedzialności Rady za błędne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona;

— tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za umożliwienie Radzie przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona, wyłącznie gdyby odpowiedzialność Komisji nie została przyjęta w postępowaniu w sprawie T-437/18;